

El pare / El padre

Títol original: *The Father* **Direcció:** Florian Zeller **Guió:** Florian Zeller, Christopher Hampton
País: Regne Unit **Durada:** 97 min **Any:** 2020 **Gènere:** Drama. Família **Interpretació:** Anthony Hopkins, Olivia Colman, Imogen Poots, Rufus Sewell, Olivia Williams, Mark Gatiss, Evie Wray, Ayesha Dharker **Fotografia:** Ben Smithard **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 23/12/2020

No recomanada per a menors de 7 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en català

SINOPSI

El pare explica la història de l'Anthony (Anthony Hopkins), un home que està perdent a poc a poc la consciència de la seva realitat per culpa de la demència, oblidant cada vegada més tot i tots els que l'envolten. El seu caràcter, cada vegada més sec, ha provocat que l'última cuidadora abandonés el seu lloc, i això ha fet que la seva filla Anne (Olivia Colman) sigui qui el cuidi. Però ha de trobar aviat una solució, ja que d'aquí a poc té planejat mudar-se a París amb l'amor de la seva vida i ha de buscar algú perquè tingui cura d'ell, i finalment troba la Lucy (Evie Wray).

A través de canvis subtils en el seu entorn, cares que canvien i històries que es barregen, es veu com el món de l'Anthony canvia en la seva pròpia ment. (Sensacine)

CRÍTICA

2020.12.02 - Anthony Hopkins ofereix una interpretació magistral en l'adaptació de Florian Zeller de la seva pròpia obra de teatre

La primera vegada que es va estrenar l'obra *Le Père* al Théâtre Hébertot de París el 2012, **Florian Zeller** no podia imaginar-se que el seu treball tindria una aclamada adaptació en anglès signada per l'oscaritzat dramaturg Christopher Hampton, així com dues pel·lícules. La primera adaptació cinematogràfica va ser *Florida* (2015), de Philippe Le Guay, protagonitzada per Jean Rochefort i Sandrine Kiberlain i estrenada al Festival de Cinema de Locarno. Ara és el torn d'Anthony Hopkins interpretant un ancià rondinaire que perd el cap a **El pare**, que inaugura avui el Festival Internacional de Cinema del Caire. Aquesta nova versió en anglès suposa el debut de Zeller, que ha aconseguit reunir un elenc d'estrelles en el seu primer llargmetratge. A més de l'esmentat Hopkins, completen el repartiment **Olivia Colman**, **Mark Gatiss**, **Imogen Poots**, **Rufus Sewell** i **Olivia Williams**.

Resulta fàcil entendre per què l'obra de Zeller s'ha convertit en el seu treball més característic, una història representada a tot el món, tant a l'escenari com a la gran pantalla. **El pare** ofereix un paper de somni per a qualsevol actor de certa edat. En ficar-se en la pell de l'Anthony, una persona amb demència, l'interpret pot saltar d'un moment a l'altre de l'encant a la bel·ligerància, de la contundència a la incoherència. Aquest paper permet a qualsevol actor demostrar el seu rang interpretatiu, i Hopkins s'ho passa d'allò més bé. Com ja va demostrar amb el seu propi personatge icònic, Hannibal Lecter a *El silenci de los corderos*, l'actor té una capacitat increïble per aconseguir que els personatges més desagradables resultin simpàtics. I aquesta és precisament la clau d'**El pare**: hem de perdonar els errors del personatge perquè l'obra funcioni.

El pare també aprofita el clima actual per tractar el tema de la demència, cada vegada més present en els mitjans. Tant si són discussions sobre futbolistes fent cops de cap a la pilota, o un efecte secundari d'una millor atenció mèdica i una dieta que condueixen a l'envelliment de la població, la demència és un tema important que afecta moltes vides, i la veritat és que ni la societat ni la comunitat mèdica en tenen prou informació. El que Zeller aconsegueix de forma notable és no presentar simplement una obra sobre la demència, sinó tractar d'oferir al públic un exemple de com podria pensar algú amb aquesta condició.

Es tracta d'una història narrada amb enginy, que comença amb una escena en la qual la filla de l'Anthony, l'Anne (Colman), revela que es mudarà a París, i això provoca el dilema sobre què fer amb el seu pare malalt. En aquesta escena es fa evident que l'home té problemes de memòria i ella ha decidit que, per una vegada, donarà prioritat a la seva pròpia vida. Tot sembla molt senzill fins que, en un hàbil joc de mans, a mesura que altres personatges visiten l'Anthony reclamant coses diferents, la història es torna confusa. Les escenes no se succeeixen unes a les altres, sinó que es contradiuen i, de sobte, ens adonem que estem veient el món des de la perspectiva de l'Anthony (d'una perspectiva deformada). El que resulta especialment intrigant i adequat és que l'Anthony no només està lluitant amb la seva memòria, sinó que també el persegueixen els seus traumes, pors i desamors.

També cal elogiar la capacitat de Zeller per adaptar a la gran pantalla una història teatral que ocorre principalment en interiors i habitacions petites, aconseguint que resulti cinematogràfica. Amb l'ajuda de l'excel·lent disseny de producció de **Peter Francis**, la direcció de fotografia de **Ben Smithard** i l'astuta edició de **Yorgos Lamprinos**, **El pare** aconseguirà connectar amb molts espectadors. La pel·lícula també podria donar lloc a altres històries en la mateixa línia, ja que Zeller també ha escrit per al teatre les obres *The Mother* i *The Son*, que tenen una connexió temàtica amb **El pare**.

Kaleem Aftab – cineuropa.org